

Ida-Aafrika Läänedivisjon

Sel kvartalil on tähelepanu keskmes Ida-Aafrika Läänedivisjon, kuhu kuuluvad Benin, Burkina Faso, Roheneemesaared (Cabo Verde), Kamerun, Kesk-Aafrika Vabariik, Tšaad, Kongo, Elevandiluurannik (Côte d'Ivoire), Ekvatoriaal-Guinea, Gabon, Gambia, Ghana, Guinea, Guinea-Bissau, Libeeria, Mali, Mauritaania, Niger, Nigeeria, Senegal, Sierra Leone ja Togo.

Selles divisjoni on üle 399 miljoni elaniku, nende hulgas 683 318 seitsmenda päeva adventisti.

Selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest toetatakse uue keskkooli ehitamist Franceville'i Gabonis, kus on praegu kogu riigi peale ainult üks adventkeskkool. Lisaks toetatakse mitmeotstarbelise keskuse ehitamist Nigeerias Oguni osariigis Babcocki ülikooli juurde, kus sadadel noortel ei ole hoonet, kus pidada jumalateenistusi või korraldada muid üritusi.

Need projektid on sarnased selles mõttes, et aitavad meie adventkoolidel teha misjonitööd oma suures osas mitteadventistidest õppurite hulgas. Mõlemas riigis on ligi 62 protsenti rahvastikust nooremad kui 25-aastased, seega on adventharidusel misjonitöös tähtsaim prioriteet.

Neid lugusid kogudes puudutas mind kõige enam see, kui innukalt tegelevad need noored misjonitööga. Nende arusaam on, et kui nad on seitsmenda päeva adventistide koguduse liikmed, siis tegelevad nad misjoniga. Nad on inspireerivaks näiteks kõigi liikmete kaasatusest. See on algatus, mis julgustab iga seitsmenda päeva adventistid, ükskõik kas noort või vana, tegelema aktiivselt teiste Jeesusele võitmisega.

Nüüd on misjonilood ka Facebookis. Meie leht on www.facebook.com/missionquarterlies. Julgustan teid ühiselt vaatama Mission Spotlight videoid, kus näidatakse misjonilugusid kogu maailmast ja selle kvartali kolmeteistkümne hingamispäeva projektidega seotud riikidest. Lehel www.MissionSpotlight.org/subscribe saab tellida endale meili kõigi videote kirjelduse ja allalaadimise või võrgus vaatamise linkidega.

Tuletage üksteisele meelde, et iganädalasi misjoniannetusi ja kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetust saab anda turvaliselt internetis aadressil www.Giving.AdventistMission.org.

Aitäh, et olete hingamispäevakooli liikmetena ühenduses vaimulike vendade ja õdedega kogu maailmas ning innustate annetades neid koguduse misjonitöös osalema.

Jumala rikkalikke õnnistusi soovides

Laurie Falvo, ajakirja Mission ajutine toimetaja

Kolmeteistkümnenenda hingamispäeva projektid sel kvartalil

- Uus keskkool Franceville'is Gabonis
- Mitmeotstarbeline keskus Babcocki ülikooli juures Nigeerias Oguni osariigis

1. aprill 2017

Gabon

Saagu kaks!

Oleme väga evelil, et üks selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva projektidest toetab meie misjonitööd Gabonis.

Mina olen pastor Georges Medou Eyi ja ma olen seitsmenda päeva adventistide Gabon misjonipõllu esimees. Meie keskus asub riigi pealinnas Libreville'is ning meie hoonetes asuvad kontoriruumid, algkool, keskkool, ambulatoorium ja kirik.

Selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest toetatakse meile teise keskkooli ehitamist Franceville'i linna, mis asub pealinnast Libreville'ist veidi üle 500 kilomeetri kaugusel. Seda asutust on hädasti vaja, sest üks peamistest adventsõnumi kuulutamise viisidest meie riigis on misjonikoolide kaudu.

Võite ette kujutada, missuguse keerulise ülesande ees me seisame, kui püüame jõuda 1,75 miljoni gabonlaseni ainult ühe algkooli ja ühe keskkooliga kogu riigis. Uus asutus võimaldab meil jagada adventkuulutust paljude mitteadventistidest õpilaste ja nende peredega ning rajada tugev adventistide olemasolu Gaboni jaoks tulevikus.

Meie keskkool Libreville'is on tõeline misjonikool. Ligi 70 protsenti õpilastest ei ole adventistid ja osa neist ei ole isegi kristlased. Kuid kool on väike ja meie ülerahvastatud ruumide laiendamiseks ei ole pinda. Me ei saa mahutada rohkem kui 120 õpilast. Meie algkool on suurem ja selles saab õppida 300 last. See on iseenesest õnnistus, aga kui need lapsed on valmis keskkoolis jätkama, peame paljud neist ukse taha jätma. See tähendab, et nad peavad käima riiklikus või erakoolis, kus on kohustuslikud laupäevased eksamid.

Paljud õpilastest, kellele oleme pidanud ära ütleva, on andnud oma elu Jeesusele ja otsustanud Tema hingamispäeva pidada. Nad küsivad: „Miks peaksime üritama adventistid olla, kui teil ei ole kooli, kus me saaksime oma veendumustele ustavaks jääda? Me kaalume adventistiks saamist pärast haridustee lõpetamist.“ See murrab meie südame, eriti kuna teame, et lapsed on evangeeliumile palju vastuvõtlikumad kui täiskasvanud ja hiljem on nendeni palju raskem jõuda.

Kahjuks ei ole need mitteadventistidest algkooliõpilased ainsad, kellele peame ära ütleva. Paljud Libreville'i mitteadventpered hindavad meie hariduse kvaliteeti. Nad toovad oma lapsed meie juurde ja ütlevad: „Me toome nad teie juurde, sest teame, et olete kristlased, kes kasvatavad neist korralikud kodanikud.“

Kujutage ette, inimesed tulevad meie juurde, et evangeelium vastu võtta, ja meie ütleme neile ära! Me kaotame võimaluse jõuda Kristuse nimel mitte üksnes nende lasteni, vaid ka vanemateni.

Keskkoolis rõhutame tugevalt misjoni osa ja korraldame õpilastele mitmeid programme. Need noored, energilised, tugevad ja innukad misjonitöölised on võti Kristuse nimel kogukonnani jõudmisel. Nad abistavad meie ambulatooriumis ravi saavate haigete eest ning lohutavad üksildasi, kurbi ja rõhutuid. Nad palvetavad inimestega koos, räägivad neile Jeesusest ning jagavad toitu ja riideid. Meie kogudus kasvab, sest nad suhtlevad inimestega ja täidavad nende vajadusi.

Gabonis on 3041 adventkoguduse liiget ja umbes 79 protsenti neist on õpilased. Kõigil neil noortel, välja arvatud neil, kes elavad Libreville'is, ei ole muud valikud, kui käia mitteadventkoolis, kus nad peavad toime tulema mitmesuguse survega, kaasa arvatud kohustuslikud eksamid laupäeval.

Meie kogemus on, et paljud meie õpilastest triivivad usust eemale, kui nad käivad mitteadventkoolis. Me peame tagama neile turvalise paiga, kus nad saavad vabalt

hingamispäeval Jumalat teenida koos koguduseperega ja nende eest hoolitsetakse vaimulikus mõttes.

Kahe keskkooli omamine annab Gabonis misjonitööle hindamatu tõe. Uus kool mahutab esialgu 450 õpilast, kuid meie eesmärk on ehitada lõpuks ühiselamuid, nii et siin saab käia 900 õpilast kogu Gabonist. Kui need õpilased naasevad oma koju, võtavad nad adventkuulutuse kaasa.

Palun toetage seda projekti heldelt, nii et saaksime aidata meie rahval Gabonis Jeesust tundma ja armastama õppida ning nad oleksid Tema peatseks tagasitulekuks valmis.

Misjoniteated

- 62 protsenti Gaboni elanikest on alla 25-aastased, mistõttu on nad ideaalne adventmisjoni tulipunkt hariduse kaudu.
- 1975. aastal saatis Ekvatoriaal-Aafrika Uniooni Misjonipõld (praegu Kesk-Aafrika Uniooni Misjonipõld) kirjandusevangelist Raymond Ondoua koos naisega Gabonis tööd alustama.
- 1976. aastal saatis peakonverents Daniel Cordase Gaboni, kus ta rajas pealinna rohkem kui 40 liikmega koguduse.
- Gaboni misjonipõld organiseeriti 1978. aastal

8. aprill 2017

Gabon

Ema palve

Ma olin väga kurb, kui sain teada, et minu tütar Juana ei saa enam käia meie seitsmenda päeva adventkeskkoolis Gabonis. Gaboni misjonipöld oli raskustes ja enam ei jätkunud ressursse, et õpetada vanemaid õpilasi. See ei oleks olnud nii halb, kui oleksin saanud ta saata teise adventkooli, aga meie riigis on neid ainult üks.

Juana oli saanud igat oma päeva alustada adventkoolis pühendushetke ja palvega. Piibli uurimine oli osa õppekavast. Õpetajad armastasid teda ja hoolisid temast. Klassikaaslased julgustasid teda alati osalema kogukonna misjonitöös. Aga kõik see oli muutumas.

Mõtlesin sellest, mis saaks Juanast, kui ta käiks riigikoolis ja kas ta jääks Jeesuse lähedale. Olin kuulnud kohalikust riigikoolist sõpradelt, kelle lapsed olid ülemineku teinud. „Paljud mu poja klassikaaslastest on alkoholi- või narkosõltlased,“ ütles üks mees. „Kõik seltskondlikud koosviibimised toimuvad laupäeviti,“ ütles üks naine. Näib, et õpetaja tuleb tundi siis, kui heaks arvab, jättes lapsed endi eest ise hoolitsema,“ ütles teine naine. Teadsin, et enamik Juana eksameid toimuks hingamispäeval.

Ei möödunud kaua Juana õppima asumisest uude kooli, kui märkas juana vaimulik elus muutusi. Ta ei veetnud enam nii palju aega piibliuurimiseks ja palveks ning tundus olevat vähem huvitatud kogukonna misjonitööst. Ühel päeval ütlesin Juanale: „Ma olen sinu pärast mures, kallid. Kas kõik on hästi?“

Juana vaatas eemale otsa ja tema nägu varjutas valu. Ta ütles: „Ei, ema, ei ole hästi. Tunnen, kuidas kõik üritab mind praegu Jeesusest eemale tõmmata. Ma ei tahtnud, et see juhtuks, aga ma tajun, et olen Temast väga kaugele jäänud.“

Kinnitasin Juanale, et Jeesus armastab teda rohkem, kui ta ette suudab kujutada, ning ta ei saa midagi selle vastu teha. Ütlesin veel Juanale: „Ma olen alati sinu jaoks olemas. Ma teen kõik, et aidata, kas või saan villid põlvedele sinu pärast palvetades.“

Palvetasin Juana pärast ja palusin mõnel tema lähedasel sõbral sama teha. Mõni kuu hiljem tuli Juana minu juurde, särav naeratus näol. Ta ütles mulle: „Olen jälle Jeesusega lähedases suhtes. Ta on mu parim sõber ja üritan teha kõik, et mu koolikaaslased kogeksid sama.“

Kas Juana oli koolis oma usku jaganud? Olin põnevil. Küsisin: „Mida sa oled teinud?“

Juana vastas: „Kui meil on tulemas kontrolltöö, kutsun sõpru enda juurde, et koos Jumalalt kordaminekut paluda. Või kui ees on raske olukord, palvetame koos, et Jumal võtaks juhtimise enda kätte. Isegi igapäevaste jutuajamiste käigus saan Jeesusest rääkida.“

Ma ei suuda sõnadega väljendada, kui õnnelik olin, kui sain teada, et Juana oli uuesti Jumalale pühendunud. Samuti olin õnnelik, kui sain teada, et kolmeteistkümnenda hingamispäeva programm aitab sellel kvartalil ehitada uue keskkooli Gabonisse, et meie lapsed oleksid usus kindlad. Juana saab siis uuesti adventkoolis õppida koos sadade teiste lastega, kes ihkavad adventharidust saada.

Seitsmenda päeva adventistid jõudsin Gabonisse hiljuti, seega teavad vähesed meie kogudusest. Uus keskkool aitab teenida evangeelse keskusena, et pühendada meie noori Jeesusele ja juhtida inimesi võtma vastu Jeesust oma isikliku Päästjana. Noored on meie koguduse tulevik. Nende harimise kaudu saame ehitada tugeva adventistide kogukonna, et valmistada gabonlasi ette Kristuse teiseks tulekuks.

Loodan, et Juana on innukas adventmisjonitöös, kuni töö Maa peal on tehtud. See on mu palve kõigi meie laste eest. Ärge unustage kolmeteistkümnendal hingamispäeval heldelt annetada, et me saaksime kooli ehitada.

Lühidalt

- Gabon on iseseisev riik Kesk-Aafrika läänerannikul. Naaberriik loodes on Ekvatoriaal-Guinea, põhjas Kamerun ja lõunas ning idas Kongo Vabariik. Läänes asub Atlandi ookean.
- Gabon on endine Prantsuse asumaa, seega on säilinud tugevad sidemed prantsuse keele ja kultuuriga.
- Gabon on veidi väiksem kui Colorado osariik USAs.

15. aprill 2017

Gabon

Leo pärand, 1. osa

Minu noorem vend Leo oli vaid 12-aastane, kui ta uppus. Armastasin teda väga ja tundsin ennast ilma temata kadununa. Hakkasin valu summutamiseks jooma ja uimasteid tarvitama.

Ma ei olnud kristlane, kui Leo suri, aga tema ja mu vanem vend Rene olid koos ühe mehega adventkogudusest Piiblit uurinud. Mõlemad vennad olid kavatsenud peagi ristitud saada.

Leo matused oli minu jaoks südantlõhestav kogemus, aga selles oli üks helgem tahk. Terve adventkogudus tuli meile appi, et teda ära saata. Nad tulid suure telgi, toolide ja toiduga ning laulsid meie pere lohutamiseks laule. Olime nende abist väga liigutatud.

Rene ristiti peagi pärast Leo matuseid. Ta ei öelnud kunagi midagi minu käitumise kohta, ta elas vaikselt oma usus. Vajusin järjest sügavamale sõltuvusse ja depressiooni.

Ühel õhtul läksin oma sõbra Rachidyga klubisse. Jõime end täis ja tegime koduteel avarii. Ma ei mäleta sellest sündmusest eriti palju. Mäletan vaid, et vaatasime autot ja imestasime, kuidas me ellu jäime.

Mõni nädal hiljem rääkisime Rachidyga õnnetusest. Ta ütles, et tema vanaisa oli talle öelnud, et on elus tänu minule.

Küsisin umbusklikult: „Minu pärast elus? Kuidas nii? Ma oleksin peaaegu meid tapnud.“

Rachidy vastas: „Mu vanaisa usub vaimudesse, kellel on suured võimed. Ta arvab, et üks neist ei taha, et sa sureksid.“

Istusime koos vaikusel, kui sügavalt kuulnud sõnade üle mõtlesin. Lõpuks ütlesin: „Ma pean minema. On midagi, mis vajab tegemist.“ Kui jõudsin koju, lugesin esimest korda kuude jooksul Piiblit. Loetud sõnad tõid minu meeleshoovusesse valgust. Palvetasin: „Issand, sa oled mu elu päästnud. Tahan anda oma südame sulle nagu Leo.“

Järgmistel kuudel veetsin Jumalaga igapäevaselt aega. Kui lugesin Piiblit ja Ellen White'i teoseid, tõmbas minu südant hingamispäeva poole ning ma otsustasin, et minust saab seitsmenda päeva adventist.

Läksin järgmisel hingamispäeval kirikusse. Andsin koheselt tervitajale oma kavatsusest teada. Kui ta mu kätt surus, ütlesin, et tahan saada ristitud. Ta vaatas mulle uurivalt otsa ja palus mul oodata, kuni ta kogudusevanema kutsub.

Mõne minuti pärast tuli vanem härra. „Ma saan aru, et sa tahad ristitud saada,“ ütles ta mulle.

Vastasin jaatavalt.

Mees rääkis mulle: „Ristimine on tore asi, aga esmalt pead mõistma seitsmenda päeva adventistide tõekspidamisi. Homme algab meil koosolekute seeria. Tule sina ka koosolekutele“

Käisin igal õhtul kohal. Kui koosolekud lõppesid, teavitasin oma perekonda, et mind ristitakse tuleval hingamispäeval. Ma polnud neile öelnud, et käisin Piiblit uurimas, ning arusaadavalt ei uskunud nad. „Sina ja saad kristlaseks? See on võimatu!“ naersid nad mu üle.

Hingamispäeva hommikul kutsus pastor ristitavad koguduseliikmete ette, et meid tervitada. Kui püsti tõusin, nägin oma üllatuseks ja rõõmuks oma perekonda.

Ema ütles mulle hiljem: „Rene teadis, et sa ei valeta. Ta teadis, et see pole võimatu, sest ta oli kogu aeg sinu pärast palvetanud.“

Kui alkoholi tarvitasin, tegin oma elus halbu valikuid, sealhulgas visati mind koolist välja. Tahtsin nüüd tööd leida, et oma perekonda toetada, aga keegi ei tahtnud hariduseta inimest palgata.

Ühel hingamispäeval palvetasin kirikus sedasi: „Issand, ma tean, et olen vigu teinud. Ma ei palu sinult palju. Palun vaid tööd, et igapäevast leiba teenida.“

Sel õhtul pakkus üks koguduseliige mulle tööd oma restoranis. Töötasin kõvasti ja viimaks sain kokku piisavalt raha, et kooli tagasi minna.

Kui õpingud lõpetasin, sain väga hea töö. Viimaks näis, et kõik läheb hästi. Mu vanemad uurisid Piiblit, et kogudusega ühineda. Ma teenisin hästi. Siis suri äkitselt mu isa ja ma avastasin, et kui tahan töökohta säilitada, pean tegema asju, mida Jumal ei luba.

Edasi kuuleme seda lugu järgmisel hingamispäeval.

Misjoniteated

- Max Pierre oli 1990. aastatel Gaboni misjonipõllu esimees. Tema pingutused evangeeliumitöös aitasid noorel kogudusel kasvada.
- Gaboni 18 koguduses ja 10 kogudusegrupis on kokku 3041 adventisti.

22. aprill 2017

Gabon

Leo pärand, 2. osa

Esimeses osas eelmisel hingamispäeval kohtusime Bienvevuga, kes loo lõpus oli just teada saanud, et tal tuleb valida Jumalale kuuletumise ja hea palgaga töökoha vahel. Sel nädalal räägib ta edasi, kuidas Jumal juhtis ta suurepärase töö juurde, et aidata seitsmenda päeva adventistide koguduse tööd Gabonis.

Kui tulin ära seni kõige parema palgaga töökohalt, mõtlesin, et pean kõike uuesti alustama. Ma ei kahetsenud, et olin otsustanud pigem kuuletuda Jumalale kui töökohta säilida, aga nüüd ei olnud mul võimalust oma ema toetada. Pärast isa surma sõltus ta minust.

„Issand,“ palvetasin ma, „mul on jälle tööd vaja. Palun aita mul leida töökoht, kus on võimalik Sind teenida.“

Ühel ööl pärast seda palvet nägin kummalist und. Ma seisin kirikus ja üks mees rääkis minuga. Ma küsisin talt, kas ta on koguduseliige ja ta vastas eitavalt. Ta rääkis veel midagi, kuid ma olin oma probleemidele mõtlemisega niivõrd hõivatud, et ei kuulnud ühtki tema sõna.

Kui mees rääkimise lõpetas, tõusis ta, et lahkuda. Siis meenus mulle Piibli lugu Jaakobit külastanud inglil. Jaakob ei lasknud inglil enne minna, kui ingel teda õnnistas. Mis siis, kui see mees on ingel, mõtlesin ma ja haarasin tal jala ümber kinni. „Palun ära mine,“ hüüdsin ma.

„Mida sa tahad?“ küsis mees. Vaatasin üle tema öla ja nägin suurt rahahunnikut ning kalleid maju, autosid ja rõivaid. „Ma tahan rikas olla,“ vastasin ma.

Mees vaatas mind kurvalt. „Mul on sulle midagi anda, aga sa ei ole valmis seda vastu võtma.“

„Mida sa mulle annad?“ küsisin ma, kuid ma ei kuulnud vastust, sest ärkasin üles.

Põlvitasin kohe palvesse. „Jumal, ma ei taha olla rikas. Ma tahan seda, mida iganes Sina tahad mulle anda. Olen väga tänulik, et sa panid meie adventistist naabrile südamele meiega misjonitööd teha. Nüüd tahan ma ise teiste heaks sama teha. Palun aita mul Sinu nimel inimesteni jõuda.“

Üsna varsti pärast seda tulist palvet hakkasin õppima multimeedia tehnoloogiat, mille alla käivad näiteks video-, foto- ja infograafia. Ma mõistsin, et need oskused aitavad meie kogudusel evangeeliumi levitada, kuid keegi ei teinud seda tööd. „Jumal, sinu armu abil,“ palvetasin ma, „aitan ma just nii sinu kogudust üles ehitada.“

Ostsin kaamera ning hakkasin pildistama koguduse üritustel ja pulmades. Pulmadest teenitud rahaga ostsin veel mitu kaamerat ja palkasin töötajaid.

Olen teinud videoid meie koguduse koosolekutest ja koori esinemistest ning neid on kohalikus televisioonis näidatud. Täna Jumalat, et olen suutnud anda meie kogudusele näo, mis hakkab inimestele tuttavaks saama. Minu eesmärk on, et lõpuks oleks meil oma adventtelekanal.

Olen Jumalale väga tänulik, et ta saatis selle adventisti minu pere juurde. Nüüd tahan mina teisteneni jõuda. Ma soovin, et igaüks Gabonis teaks, et Jeesus armastab teda, suri tema eest ja tuleb varsti tagasi meid koju viima.

Üks mõjus viis, kuidas meie koguduse liikmed jõuavad Kristusega gabonlasteni, on meie misjonikoolid. Meie riigis on ainult üks algkool ja üks keskkool ning selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest toetatakse teise keskkooli ehitamist. Nii saame oma mõju kahekordistada. See uus kooli võimaldab meil jõuda

veel sadade mittekristlastest õppuriteni, kaasata meie noored kogukonna terviklikku teenimisse ja kindlustada adventistide osa Gaboni tulevikus. Palun annetage sel kvartalil heldelt ja palvetage, et Jumala Vaim tegutseks gabonlaste südames võimsalt.

Lühidalt

- Gaboni pealinn on Libreville, mis tähendab prantsuse keeles „vaba linn“. Linna rajasid vabastatud orjad 1949. aastal.
- Gaboni kliima on kogu aeg palav ja niiske.
- Gaboni riigikeel on prantsuse keel. Teised räägitavad keeled on fangi, mjene, nžebi ja punu keel.

29. aprill 2017

Gabon

Joyce'i üllatus

Joyce vaatas aeglaselt üles, tema kaunist nägu määrised pisaratriibud. Olin kutsunud ta oma kabinetti, et küsida, miks ta enda arvates nii paljudes õppeainetes mitterahuldava tulemusega oli.

„Mul on laps,“ vastas 16-aastane neiu pärast pikka vaikust. „Ta nutab kogu öö ja mul pole aega õppida.“

Mu süda sulas arusaamises. „Kas sa tead kedagi, kes võiks sind lapsega aidata?“

„Mul on ainult ema,“ vastas Joyce, „aga ta keeldub mind aitamast. Ta ütleb, et kuna otsustasin lapse saada, siis suudan tema eest ise hoolitseda. Selles olen ma omapead.“

Kummardusin Joyce'i poole ja võtsin tema käe. „Ei, sa ei ole omapead, Joyce,“ kinnitasin talle. „Mina olen olemas ja teen sinu abistamiseks, mis suudan. Ma tean, et sa ei usu Jeesusesse, aga ma usun, et Ta armastab sind ja sinu last. Ta suudab aidata sul eluga toime tulla ja seda paremaks muuta. Kas sa annad Talle selle võimaluse?“

Joyce noogutas ja alustas sel päeval teekonda, mis pööras tema elu pea peale. Ta uuris koos meie kaplaniga Piiblit ja me kohtusime temaga sageli, et ta õpiks, kuidas oma lapse eest hästi hoolitseda. Minu juhendamise ja meie sõpruse abil hakkas ta vähem muretsema, kuid ma tean, et ta oli ikka veel väga kurb selle lõhe pärast, mis oli tema ja ta ema vahel.

Pärast rohket palvetamist otsustasin Joyce'i emale külla minna. Ta võttis mu südamlikult vastu, kuid oli järeleandmatult kindel, et see, mida ta tütreaga teeb, on õige. Me vestlesime mõne minuti ja vahetult enne lahkumist küsisin, kas tohin talle midagi usaldada. Ta noogutas.

„Minu ema sai enne abiellumist lapse,“ ütlesin ma. „Tal oli väga raske, kuid see ei olnud elu lõpp. Lõpuks ta abiellus ja sai veel lapsi. Teie tütar tegi vea, aga ta kahetseb seda. Ta teeb kõik, mida suudab, et tema ja ta poja elu oleks külluslik ja rahuldust pakkuv. Kuid ta vajab teid. Nad mõlemad vajavad teid.“

Läks aega, aga lõpuks saime Joyce'i emaga sõpradeks ning ta leidis kellegi, kes aitas tema tütrepoega hoida, et tütar saaks koolis edukas olla.

Ühel päeval ütles Joyce, et tal on mulle üllatus. „Ma andsin oma südame Jeesusele ja tahan ristitud saada!“ teatas ta innukalt. Mu süda laulis. Olin tema pärast nii rõõmus ja tänulik, et Jumal oli andnud mulle eesõiguse aidata kurvastaval lapsel taas lootust ja rõõmu kogeda.

Meie adventkeskkool Gabonis on tõeline misjonikool. Enam meie õpilastest ei ole adventistid ning paljud mittekristlastest õpilastel on probleeme sõltuvustega.

Üks niisugune õpilane, keda meil oli eesõigus aidata, on Corneille, kes oli kimpus alkoholi ja uimastitega. Ta oli probleemne, lugupidamatu noormees. Ta käitus tunnis halvasti ja sageli kutsuti teda direktori kabinetti. Palusin iga päev Corneille'ile kannatlikkust ja armastust, samas jätkas ta tundides halvasti käitumist ja keeldus õppimast.

Meie kaplan hakkas Corneille'iga Piiblit uurima ja andis talle koolis kohustuse. Ta tegi Corneille'ist klassivanema ja õpetaja abilise. Iga päev enne kooli algust palvetasid nad koos kaplaniga.

Vähehaaval hakkas Corneille muutuma. Nüüd kuula ta tunnis aktiivselt, kutsub sõbrad kokku, et kogukonna elanikele Jeesusest rääkida ning räägib klassikaaslastele, miks on kristlane hea olla. Ta on piirkonna üks parimaid evangeliste!

Ühel päeval küsisin oma õpilastelt, kas nende arust võib inimese käitumine muutuda. Üks tüdruk tõstis innukalt käe. „Jah!“ ütles ta vaimustusega. „Corneille'i pärast!“

Meie misjonitöö seitsmenda päeva adventistide keskkoolis on aidata lastel Jeesust tunda ja Tema jüngriks saada. Jumala armu läbi oleme suutnud paljusid õpilasi aidata, aga kuna riigis on ainult üks keskkooli, on meie mõju väga piiratud.

Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest toetatakse Gaboni teise keskkooli ehitamist, et võiksime Kristusega veel palju rohkemate lasteni jõuda. Palun annetage heldelt ja palvetage, et Jumal õnnistaks rikkalikult meie misjonitööd Gabonis.

Misjonitööga seotud mälestused

1990-ndatel organiseeris kohaliku piirkonna poliitiline juht Gaboni pealinna Libreville'i äärelinnas sõltumatu kristliku koguduse. See oli ebatavaline samm riigis, kus enamik poliitika tegelasi ei olnud kristlased.

Kogudus kasvas kiiresti. See uuris Piiblit ja analüüsis oma tõekspidamisi. Kui nad õppisid tundma seitsmenda päeva hingamispäeva, tundsid nad huvi, kas keegi teine riigis ka seda peab. Nad kuulsid Libreville'is asuvast seitsmenda päeva adventkogudusest ja saatsid mõned liikmed seda uurima. Selle tulemusena kutsuti misjonipõllu esimees Max Pierre nimetule kogudusele adventsõnumit esitama.

Peaaegu kogu kogudus sai ristitud ning nende jumalateenistuste hoonest sai seitsmenda päeva adventistide kirik. – DeWitt Williamsi mälestusteraamatust „Precious Memories of Missionaries of Color“ (2. köide). Kasutatud autori loal.

6. mai 2017

Gabon

Tervendav kool

Toimetaja märkus

Gaboni adventkeskkooli kaks direktorit, üks praegune ja teine endine, jagavad lugusid õpilastest, kelle elu muutus, kui nad kohtusid klassiruumis Jeesusega.

Kõigepealt Jean Sangwa Samale, Gabonis Libreville'is asuva adventkeskkooli praegune direktor.

Meie kool on veidi haigla moodi. Kui inimesed jäävad haigeks, lähevad nad vastuvõtule. Kui linna lapsed satuvad halbadesse harjumustesse, toovad vanemad nad tihti meie juurde, kus me pakume kvaliteetset haridust ja tervenemist meie Suure Arsti abil.

Üks õpilane, keda saime aidata oli noormees nimega Mapikoud. Tal oli tõsiseid probleeme alkoholi ja uimastitega. Kaheksateistaastasena oli ta alles seitsmendas klassis, sest ta oli nii palju klassi kordama jäänud. Ühel päeval tulid tema vanemad meie kooli ja soovisid minuga rääkida. „Oleme väga püüdnud oma poega aidata,“ ütlesid nad. „Me ei tea, mida temaga peale hakata. Kui ta ei muutu, siis on ta kadunud. Meie naabrid ütlesid, et teie koolis on hea haridus ja väga sõbralikud õpetajad. Riigikool on tasuta, kuid me oleme valmis maksma, kui saate meie poega aidata.“

Võtsime Mapikoud' kooli vastu ja hakkasime kohe temaga tegelema. „Mapikoud, sa saad oma elu muuta,“ kinnitasime talle. „See nõuab rasket tööd, aga kui sa oled valmis seda tegema, siis meie oleme valmis igal sammul sinu kõrval seisma. Sa näed, mis juhtub nendega, kes tarbivad alkoholi ja uimasteid. Sinuga ei pea nii minema. Sa saad valid hea tuleviku.“

Kaplan ja mina hakkasime iga päev Mapikoud'ga Piiblit lugema ja palvetama. Tema jaoks oli see täiesti võõras asi, sest kui ta meie kooli tuli, ei teadnud ta midagi Kristusest.

Andsime Mapikoud'le nõu, kuidas teha häid valikuid ning andsime talle kohustusi, nagu näiteks klassivanema ülesanded. Vähehaaval hakkas ta intellektuaalselt, emotsionaalselt ja vaimulikult arenema. Ta jättis maha alkoholi ja uimastid ning andis oma südame Jeesusele. Vanemad olid Mapikoud' muutumise üle nii õnnelikud, et saatsid ka tema noorema venna meie kooli.

Sarnane kogemus oli meil ka 19-aastase Moukalaga. Ta oli alles üheksandas klassis, sest oli mitut klassi korranud. Vanemad palusid, et aitaksime tal suitsetamise ja joomise maha jätta.

Võtsime Moukala armastuses vastu ja suunasime teda Jeesuse poole. Tema vanemad olid edenemise üle nii rõõmsad, et tõid ka tema noorema õe meie kooli. Need mõlemad õpilased armastavad nüüd Jeesust ja käivad regulaarselt kirikus.

Gaboni adventkeskkooli endisel direktoril Andre Kabwel on ka lugu, mida ta sooviks teiega jagada.

Tervitused Gabonist! On suur rõõm, et võime teiega jagada lugusid, kuidas Jeesus tegutseb meie koolide kaudu.

Üks õpilane, kes koges oma elus erakordset muutust, on noor neiu nimega Dorcas.

Ma ei tea, mis juhtus tema vanematega, aga kui ta meie kooli tuli, elas ta vanaema juures. Ta suitsetas ja jõi ning tal oli igasugused ebatervislikud harjumused. Ta ei teadnud Jumalast mitte midagi.

Ma soovin, et võiksite praegu Dorcast näha. Ta võttis Jeesuse oma Päästjana vastu ja sai ristitud. Tal on Piibel alati kaasas ning jutlused ja Ellen White'i raamatud telefonis. Ta juhib isegi klassikaaslaste ja naabreid Kristuse juurde.

Üks meie õpilastest rääkis meile: „Me ei tunne Dorcast enam ära. Ta on täielikult muutunud. Raske uskuda, et see on seesama inimene.“

Dorcas on ainult üks sadadest lastest, kelle elu on saanud uue alguse tänu Jeesusega kohtumisele Gaboni adventkoolis.

Meie keskkooli on tugev evangeelne keskus selles linnas, sest suurem osa meie õpilastest ei ole adventistid ja mõned pole isegi kristlased. Me alustame iga päeva palve ja pühendushetkega. Me õpetame lapsi Piiblit mõistma ja selle õpetusi ellu rakendama. Me aitame neil luua Jumalaga tugeva, siira suhte ning kaasata neid kogukonna misjonitöös abivajajate aitamisel. Jumala armu läbi on paljud neist andnud oma elu Jeesusele ja saanud ristitud. Mõned on koolis õpitust rääkinud vanematele ja aidanud ka neil Kristuse juurde tulla.

Me teeme oma koolis kõik, mida suudame, et tervendada meid ümbritsevat viletsust ja valu. Aga me saaksime teha palju enam, kui meie riigis oleks ka teine keskkool. Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustega toetatakse meile uue kooli ehitamist, nii et saame jõuda Kristuse nimel rohkemate inimesteni. Armsad vennad ja õed, kas te aitate meid?

Lühidalt

- Gabon saavutas iseseisvuse 17. augustil 1960. aastal.
- Gabonis on rikkalikud puidu-, nafta-, mangaani- ja rauavarud.
- Vihmameets katab Gabonist umbes kolm neljandikku. Gabonis on mõned maailma suurimad looduspargid.

13. mai 2017

Gabon

Hääl pimeduses

40 aastat jõin ma ennast peaaegu surnuks. Ma ei tea, miks ma sellega alustasin, kuid olin kaotanud lootuse, et selle üldse lõpetan. Ma arvasin, et ma ei saa enam kunagi terveks.

Minu naine oli kristlane. Ta palvetas minu pärast aastaid, enne kui ta suri. Ta rääkis, et Jeesus armastab mind ning Tal on minu jaoks midagi paremat varuks, kuid mina hoidsin kõvasti oma pudelist kinni ja tõukasid tema ja Kristuse eemale.

Ühel õhtul, kui olukord oli kõige hullem, põlvitasin voodis ja palvetasin. „Jeesus,“ nutsin ma, kuumad pisarad üle näo voolamas, „ma ei ole sinu abi väärt, aga ma anun sind, et sa vabastaksid mind sellest sõltuvusest.“

Kui ma vabanemist palusin, tundsid oma südames üht häält kõnelevat. „Tõuse püsti ja järgne mulle,“ ütles hääl. Küsimusi esitamata panin jalanõud jalga, astusin uksest välja ja järgnesin häälele, nii nagu see mind teed mööda juhtis. Ma kõndisin ja kõndisin, kuni hääl käskis peatuda. „Vaata üles enda ette,“ ütles hääl. Ma vaatasin üles ja nägin silti, kus oli peal kirjas „Seitsmenda päeva adventkirik“. „Siia pead sa palvetama tulema.“

Märkasid, et inimesed kogunesid hoonesse, seega võtsin tagumises reas istet. Kuulasin pinevalt, kui üks mees kõneles lootusesõnumit Jumala Sõnas. See julgustas mind niivõrd, et tulin järgmisel hommikul tagasi jumalateenistusele ja ka järgmisel reedeõhtul.

Siis kõnetas hääl mind uuesti. „Ära ole kirikus niisama, et sa midagi ei tee. Tegutse Jeesuse heaks!“ Ma ei teadnud, mida ma saaksin teha. Ma olin vana ja nõrk. Ootasin juhtnõore, kuid nüüd hääl vaikus.

Mõne päeva pärast tuli mulle mõte. Panin mõned abivahendid kaasa, läksid reede pärastlõunal kirikusse ja hakkasin seda koristama. Ma pesin aknad ning pühkisin põranda ja toolid puhtaks. Siis panin igale toolile lauluraamatu. Kui inimesed tulid jumalateenistusele, tervitasin neid südamikult. Nad vaatasid säravat kirikut heakskiitvalt ja küsisid, mis ajast ma majahoidja olen. Ma vastasin: „Sellest ajast, mil Jumal ütles, et see on minu töö.“

Nädala pärast sain linnas väikese töökoha, et veidi lisaraha teenida. Hääl tuli tagasi. „Miks sa siin töötad, et raha teenida? Kas sa ei pannud tähele, et minu koda ümbritseb kõrge hein ja põõsad?“ Läksin koju, võtsin matšeete ning lõikasin ümber kiriku kasvava pika heina ja põõsad maha, kuni kirikuhoone oli hooldatud platsi keskel. Mulle oli kohustusi juurde tulnud.

Ma olen sõjaväest erus ja saan väikest pensioni, seega saan endale lubada, et hoolitsen kiriku eest tasuta. See on armastusetöö ja ma olen õnnelik niimoodi kirikut teenides.

Ma soovin, et oleksin enda eest paremini hoolitsenud nende 40 aasta jooksul, mil ma jõin. Ma ei näe ega kuule enam hästi ja ma olen kogu aeg väsinud. Kuid ma olen tänulik iga päeva ja õnnistuste eest, mida Jumal mulle annab. Ta tõi mind oma imelise valguse juurde ning üks päev üsna varsti muudab Ta mind terveks ja kadumatuks. Seniks teenin Teda selle jõuga, mille Ta mulle annab.

Aasta tagasi võtsin Jeesuse oma isikliku Päästjana vastu ja nüüd teen kõik võimaliku, et jagada teistele seda armastust, mis mind päästis. Eriti otsin ma neid, kes on alkoholist sõltuvuses ja meeleheitesse langenud. Ma räägin neile, et Jumalal on plaan tuua nende pimedusse valgust ning kui nad kuulavad Tema Sõna, teeb Ta

nende jaoks midagi imelist. Minu osaks ei ole veel saanud seda õnnistust, et oleksin kellegi Jeesuse juurde juhtinud, kuid ma püüan seda teha kuni surmani.

Kui sa oled kunagi tundnud, et on liiga hilja oma elu muuta ja midagi Jeesuse heaks teha, siis ole julge. Ma olin 83-aastane, kui pesin esimese kirikuakna. Ta suudab ka sinu elust midagi ilusat teha.

Sel kvartalil toetatakse kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest adventkeskkooli ehitamist Gaboni. Paljud noored minu kodumaal on uimastitest ja alkoholist sõltuvuses. Palun annetage heldelt, et ka nemad võiksid leida vabaduse ja rõõmu Jeesuses.

Misjoniteated

- See on esimene kord, mil Gabon saab osa kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest.
- Gabon kuulub Kesk-Aafrika lääneldivisjoni, kuhu kuuluvad ka Benin, Burkina Faso, Roheneemesaared (Cabo Verde), Kamerun, Kesk-Aafrika Vabariik, Tšaad, Kongo, Elevandiluurannik (Côte d'Ivoire), Ekvatoriaal-Guinea, Gambia, Ghana, Guinea, Guinea-Bissau, Libeeria, Mali, Mauritaania, Niger, Nigeeria, Senegal, Sierra Leone ja Togo.

20. mai 2017

Nigeeria

Rohkem kui vaid mäng, 1. osa

Ma langesin kurvastuses ja häbis põlvili. Mind oli kasvatatud Jumala seitsmenda päeva hingamispäeva austama, aga kui ma olin piisavalt vana töötamiseks, olid kõik minu ülemused nõudnud laupäeval töötamist. „Issand,“ palvetasin ma, „ma tahan hingamispäeval keskenduda üksnes Sinule. Palun aita mul leida töökoht, kus mul on võimalik Sind teenida.“

Mõni nädal pärast mu palvet käskis majaperemees mul asjad kokku panna ja välja kolida. Palusin veel mõnda päeva aega, et üüri tasuda, kuid ta nõudis, et lahuksin samal õhtul. Võtsin asjad, mida suutsin kanda, ja vaatasin abitult, kuidas peremees lükkas minu omandi aeda.

Sel ööl magasin väljas või õigemini püüdsin magada, sest ma mõtlesin, mida edasi teha. „Issand, mul on vaja uut töökohta ja nüüd ka uut elukohta,“ palusin ma, oma kasvavate soovide pärast lootusetuna. Ainus helgem mõte oli, et järgmine päev on hingamispäev ja ma näen oma sõpru.

Kui järgmisel hommikul kirikusse jõudsin, rääkisin sõbrale, mis oli juhtunud. „Tule minu juurde,“ pakkus ta. „Praegu on ajutiselt minu juures ka üks teine sõber, aga me mahume kolmekesi ilusti ära.“

Ma ei olnud varem Babcocki ülikoolist kuulnud, kuid minu võõrustaja sõber oli seal õppinud. Kui ta sai teada, et olin elatise teenimiseks autojuhina töötanud, lubas ta minust oma vanematele rääkida. „Ehk saavad nad sulle seal tööd anda,“ ütles ta lootusrikkalt.

Üsna varsti kutsuti mind Babcocki töötajate hulka. Olin väga tänulik. Jumal ei olnud andnud üksnes head elukohta, vaid ka võimaluse teenida Teda tööga, mida kõige enam armastasin. Ta oli andnud mulle nii palju, ma soovisin midagi tagasi anda.

Kui kolisin Babcocki ülikooli juurde, sain teada, et paljud linnaku tudengitest ja kogukonnast ei ole kristlased. Soovisin mingisuguse tööharuga nendeni jõuda ning palvetasin, et Jumal näitaks mulle oma tahet.

Ühel päeval oli auto all ja tegelesin remontimisega, kui märkasin oma pea lähedal kaht üüratu suurt sporditossu.

„Härra Sylvanus, kas te mäletate mind?“ kuulsin madalat häält küsivat. Veeretasin end auto alt välja ja nägin pikka, kogukat noormeest. Tunnen end alati halvasti, kui ei suuda kedagi meelde tuletada, seepärast püüdsin ajusid ragistada. „Vabandust,“ ütlesin lõpuks, „ei mäleta.“

„Umbes kolm aastat tagasi oli mul vaja linnkaust sõita välja, et teha keskkonnaõpingute praktikumi,“ selgitas noormees. „Ma nägin, et sul on auto, ja ma palusin sult küüti. Sa sõidutasid mind hea meelega.“

Äkitselt meenus mulle kiitsakas poiss, kes oli närviliselt minult abi palunud. Nüüd oli ta kogukam ja enesekindluse musterkuju.

„Tulin sinult jälle teenet paluma,“ ütles ta naeratades. „Meil on ülikoolilinnakus jalgpallitimi, mis osaleb liigamängudes. Kuid see on rohkem kui vaid mäng. See on misjonitöö. See on üks meie adventnoorte osakonna projektidest, et jõuda mittekristlasteni linnakus ja kogukonnas. Meil on treenerit vaja. Kas sa aitad meid?“

Edasi kuuleme seda lugu järgmisel hingamispäeval.

Misjonikiri

Tere, mina olen Oyewole Oyerinde, Babcocki ülikooli noorte koguduse pastor. Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustega toetatakse mitmeotstarbelise keskuse ehitamist meie linnakus sadadele noortele, kes kuuluvad meie adventnoorte osakonna tööpiirkonda. Praegu ei ole paljudel neil noortel, kes on mittekristliku taustaga, head kohta, kus meiega koos jumalateenistusel või meie noorte programmides osaleda.

Uuel keskusel on oluline osa meie noorte jaoks, et nad saaksid Kristuse pühendunud jüngriteks, kes jagavad innukalt adventkuulutust meie suures osas mitteadventistidest õppurite ja kogukonnaga. Aitäh teile abi eest.

27. mai 2017

Nigeeria

Rohkem kui vaid mäng, 2. osa

Eelmisel nädalal kuulsime, kuidas Ndubuisi palus Jumalal näidata, mida ta saab teha, et jõuda paljude mittekristlastest noorteni Babcocki ülikooli linnakus ja seda ümbritsevas kogukonnas. Sel nädalal kuuleme edasi sellest, kuidas jalgpalliväljakust sai tema misjonipõld.

Kui mul paluti ülikooli linnaku jalgpallitiimi treeneriks hakata, oli see minu jaoks justkui taeva kingitus. Mulle meeldib jalgpall ja mulle meeldib misjonitöö. Kuid ma olin selle grupi treenimise pärast veidi mures. Olin kuulnud, et sellesse kuuluvad mõned karmid kujud linnast ning ma kartsin, et nad äkki ei kuula mind.

Pärast palvetamist otsustasin proovida. Alustasin iga treeningut palve ja lühikese pühendushetkega. Kuna umbes pool meie tiimist ei olnud adventistid, selgitasin neile, miks me ei mängi reede õhtul ja laupäeval. Kui teised tiimid tahtsid mängu hingamispäeva peale panna, ütlesin ma neile: „Laupäev on Issanda päev. Me ei mängi sel päeval palli.“ Paljud, kes ei olnud kunagi Babcocki ülikoolist kuulnud, said meie tiimi kaudu hingamispäevast teada. Meie jaoks on jalgpalliväljak misjonipõld, kus me näitame inimestele Jumala armastust.

Minu rõõmuks oli enamik mängijatest koostöövalmid ja vastuvõtlikud sellele, mida Jeesusest rääkisin. Nende tahumata olek hakkas pehmenema. Nad näitasid üksteise suhtes üles kaastunnet ja lahkust. Suurem osa neist jättis halva kõnepruugi maha ning need, kel oli raha, ostsid vormid nende jaoks, kel selleks raha ei olnud.

Tiimis on üks poiss, kelle on kindlasti Jumal sinna saatnud. Tema nimi on Jamiyu. Panin tema puhul tähele kahte asja: ta ei puudunud kunagi trennist ja ta ei rääkinud kunagi kellegagi sõnakestki. Ta treenis kõvasti jalgpallimängu, kuid tal oli veel muudki õppida.

Ühel päeval kutsusin Jamiyu enda juurde ja küsisin, kuidas tal läheb. „Hästi,“ vastas ta vaikselt. Uurisin temalt ääri-veeri pere kohta ja tasapisi avanes tema lugu.

„Minu isa suri hiljuti ja pärast seda võttis ema mu õed ja vennad ning lahkus.“

Ma ei suutnud seda uskuda. „Kas ta jättis su ihuüksi, ise enda eest hoolitsema?“ Ta noogutas ja tema kõrvale pööratud silmades läiklesid pisarad. Jamiyu ei saanud enam riigikoolis käia ja ta pidi leidma peavarju sõbra juures. Iga päev oli tema jaoks ellujäämisvõitlus.

Ainus asi, millest Jamiyu rõõmu tundis, oli jalgpallimäng. Kuid minule sellest ei piisanud. Ma võtsin ta oma hoole alla, aitasin tal efektiivsemalt treenida ning hankisin talle süüa ja riideid. Kui ta sai pesumajas tööd, aitasin tal pangakonto avada, et ta saaks kooli tagasi minemiseks raha säästa.

Ma rääkisin Jamiyule, et Jeesus armastab teda ja et ka mina armastan teda. Kui ma küsisin, kas ta tahaks Jeesusest rohkem teada saada mõnes meie noorteosakonna programmis osaledes, oli ta innukalt nõus.

Jamiyu kaalub mõtet saada Jeesuse järelkäijaks. Mul on väga hea meel, et Jeesus kasutas minu kahte harrastust, et näidata sellele poisile oma armastust.

Jalgpallitiimi austus kinnitas mu enesekindlust Kristusest tunnistamisel. Otsustasin adventnoorte osakonnaga ühineda, et osaleda nende misjonitöös linna noorte heaks. See on väga rahuldust pakkuv. Need noored soovivad ühineda meiega hingamispäevastel jumalateenistustel ja noorteprogrammides. Oleme põnevil, kuid meil on suur probleem.

Meil ei ole linnakus piisavalt suurt hoonet, et meie noored saaksid kokku tulla. Oleme olnud väikestesse klassiruumidesse jagunenult, kuid meie hulk kasvab nii kiiresti, et varsti pole ka sellest abi.

Selle kvartali kolmeteistkümneenda hingamispäeva annetustest toetatakse noortekeskuse ehitamist, et saaksime täielikult jõuda mitteadventistidest noorteni linnakus ja kogukonnas. Palun toetage seda projekti heldelt ja palvetage, et Jumal annaks meile tarkust ja innukust Kristuse armastuse ja Tema peatse tagasituleku hea sõnumi kuulutamisel. Aitäh teile!

Lühidalt

- Mitmeotstarbelisse noortekeskusesse on kavandatud kirik, auditoorium ja ruumid noortele praktiliste oskuste õpetamiseks.
- Keskus võimaldab adventnoorte osakonna juhtidel kavandada rohkem ettevõtmisi ja õpetada noori välja adventkuulutuse jagamiseks mitteadventistidest õppuritele, keda on ülikoolis 92 protsenti.
- Keskus tuleb piisavalt suur, et mahutada Babcocki adventnoori ja nende sõpru kogukonnast.

3. juuni 2017

Nigeeria

Minu unistus

Mulle meeldib jagada oma usku Babcocki ülikoolis, kus ma õpin õigusteadust. Paljud tudengitest ei ole kristlased ning mul on sageli võimalus neile Jeesusest rääkida. Tegelikult oli mul üks võimalus mõni päev tagasi ühe lähedase sõbraga, kelle pärast ma olen palvetanud.

Olin teel kohvikuss, kui mu sõber Confidence (nimi muudetud) mulle järele jooksis.

„Vaata ennast,“ ütles ta, ise mind pliiatsiga togides. „Sa käid alati ringi nii, nagu oleksid sa õnnelik, et oled adventist.“

„Ma olen õnnelik, et olen adventist,“ vastasin ma, oodates huviga, kuhu see vestlus välja viib.

„Ütle, miks.“

„Noh, esiteks armastan ma hingamispäeva.“

„Ja miks sa hingamispäeva usud?“ päris sõber.

Kui ma hetke mõtlesin, kuidas kõige paremini vastata, koputas Confidence kannatamatult jalga. „Aeg on läbi, Jemimah. Mida sa vastad?“

„Piiblis räägitakse, et Jeesus pidas hingamispäeva. Kristlastena peame kõiges Tema eeskju järgima. Eks ole?“

Confidence vaatas mind silmi kissitades. „Huvitav,“ vastas ta. „Ma pean selle üle mõtlema.“

Mõne päeva pärast olime Confidence'iga koos Jeesuse Kristuse elu ja õpetuste loengus. Kui õpetaja mainis hingamispäeva, siis Confidence elavnes. Ta osales tuliselt vestluses ning kasutas neidsamu sõnu, mida mina, kui olin talle selgitanud, miks ma usun, et hingamispäev on Jumala püha päev. Tundus, et ta räägib nii, nagu tõesti usuks seda. Kas ta mõtleb seda tõsiselt?

Kaks nädalat enne suvevaheaega ütles Confidence, et ta tahab saada seitsmenda päeva adventistiks ristitud. Alguses ma naersin, sest ei uskunud teda. „See ei ole võimalik!“

„Jah, on küll võimalik,“ vastas ta. „Ja sellele otsusele jõudsin tänu sinu tunnistusele. Sa ei kõikunud kunagi. Sa teadsid, miks sa usud seda, mida sa usud, ning sa ei kartnud sellest rääkida.“

Olin Confidence'i pärast väga rõõmus, kuid tundsin end alandlikult Jumala ees, et Ta oli saanud mind Confidence'i südame puudutamise kasutada.

Hoolimata sellest, et olin üles kasvanud adventistina, ei olnud ma oma suhet Kristusega kunagi nii tõsiselt võtnud. Aga see hakkas muutuma, kui hakkasin siin, Babcocki ülikoolis, osalema noorteosakonna töös. Esimest korda elus võtsin iga päev aega Piibli uurimiseks ja palveks.

Eelmisel aastal rääkis noorte palvenädalal üks noorteosakonna liige. Ma ei mäleta, mida täpselt ta rääkis, kuid see puudutas mind sügavalt. Ma langetasin pea ja nutsin. Ta ütles: „Siin on täna keegi, kellel on võitlus,“ ja ta rääkis edasi täpselt sellest, mida mina läbi elasin. „Jeesus soovib, et sa annaks oma elu Talle,“ tegi ta üleskutse. Ma andsin oma südame selsamal päeval Jeesusele ning see muutis minu elu uskumatult.

Üks asi, kuidas noorteosakond on mulle õnnistuseks olnud, on abi oma elu Kristusele pühendamisel. See andis mulle ka võimaluse linnakus ja kogukonnas terviklikku teenimistööd teha.

Olen selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetuste Babcocki ülikooli projekti pärast väga põnevil. Meie noorteosakonna liikmetel ei ole praegu püsivat kohta, kus hingamispäevakooliks koos käia. Me koguneme väikestes klassides, kui on vabu ruume, või väljas puude all, mis on vihasaju korral probleemne. Oleme jaganud oma usku linna noortega ja soovime neid oma programmides osalema kutsuda, kuid nende jaoks ei ole ruumi.

Uuest noortekeskusest saab meile kodukirik ja koht, kus saame õppida misjonitööks ja kristlikuks kasvamiseks. Selles on ruumi meie kogukonna sõprade jaoks ja nii samme jõuda Jeesuse nimel veel rohkemate inimesteni kui varem.

Mul on unistus, et ühel päeval tulevad linnalapsed meie uude kirikusse ja osalevad koos meiega jumalateenistusel. Nad ütlevad siis: „See asi, millesse ma usun, on reaalne. Ma näen seda kirikus ja inimeste elus.“

Ma soovin innustada teid seda projekti heldelt toetama. Oleksin väga õnnelik, kui näeksin oma unistust teostumas.

Misjonikiri

Tere ja ilusat hingamispäeva! Mina olen professor Ademola Tayo, Babcocki ülikooli president. Adventiste on Nigeerias vähe, kuid meil on suurepärane võimalus moodustada kogudus meie ülikooli linnakus paljude mitteadventistidest tudengiteni jõudes. Selle töö keskmes on meie noorteosakonna liikmed, sest nemad korraldavad linnakus peaaegu kõiki meie vaimulikke programme.

Meil on hädasti vaja mitmeotstarbelist noortekeskust, kus saame õpetada oma noori jumalateenistusi kavandama ja neis osalema ning teisi Kristuse juurde juhtima. Palun palvetame meie misjonitöö pärast Babcocki ülikoolis ja annetage heldelt kolmeteistkümnenenda hingamispäeva projektide jaoks. Aitäh teile!

10. juuni 2017

Nigeeria

Ainus koht, kus olla

Miks ma olen ikka veel, pärast kõiki neid aastaid, adventnoorte osakonna liige? Sest mul pole muud kohta, kus olla!

Mina olen Chiemela Ogu ja ma olen Babcocki ülikooli noorteosakonna rajaleidjate juht. Ma kasvasin üles selles ülikoolilinnakus, kus mu isa töötas kontoriametnikuna. Olen noorteosakonna töös osalenud sellest ajast peale, kui olin askeldaja.

Babcocki ülikoolis õppimise ajal innustasid juhendajad mind saama teenivaks juhik. Osad minu rajaleidjatest on pärit mittekristlikest kodudest ja Jumal on andnud võimaluse neile Tema armastust jagada. Väga rahuldust pakkuv on näha neid õide puhkemas, kui nad õpivad tundma Jumala andestust, armu ja halastust.

Üks hea sõber rääkis mulle usalduslikult, et ta on enda arvates teinud liiga palju pattu, et Jumalaga rääkida. „Ma ei suuda enam palvetada,“ ütles ta, „sest ma ei usu, et Ta kuuleb. Olen katkestanud meievahelise ühenduse.“

Kinnitas talle, et ta ei saa mitte midagi sellist teha, mis vähendaks Jumala armastust tema vastu. „Ole Temaga avameelne,“ julgustasin ma. „Tunnista oma vigu ja palu andestust. Siis usu, et kui Ta vaatab sind, näeb Ta Jeesuse patuta elu.“ Aja jooksul vabanes ta järk-järgult süü- ja häbitundest.

Paljud minu noortest heitlevad keeruliste isiklike probleemidega. Märkasin, et üks poiss oli väga vaikne ja hoidis omaette. Ma olin sõbralik ja aja jooksul hakkas ta minuga rääkima. „Sõbrad koolis ütlevad, et ma olen uhke ja minuga pole lihtne suhelda,“ ütles ta mulle.

„Kas see on sinu arvates õige?“ küsisin ma.

„Ei,“ vastas ta kurvalt. „Tegelikult olen ma lihtsalt häbelik. Ja ma kardan, et ütlen midagi valesti ja haavan nii kellegi tundeid.“

„Minu arust annab fakt, et sa ei taha teiste tundeid haavata, hea põhjuse, miks sa peaksid meeldima,“ ütlesin ma.

„Mitte nende jaoks. Nad arvavad, et ma olen upsakas.“

„Neile ei pruugi sa meeldida, aga mulle meeldid sa küll,“ vastasin ma. „Ja ma olen kindel, et sa meeldid ka teistele just sellisena, nagu sa oled.“

Aja jooksul hakkas see poiss mõistma, et tema temperament ei pruugi kõigile meeldida, kuid just see teeb temast selle, kes ta on. Ta mõistis, et ei pea muutuma, et teistele meeldida ja heakskiitu saada. Rõõm on olnud näha teda enesekindlamaks arenemas.

Ka teised meie noorteosakonna liikmed on saanud teisi julgustada. Ühel hingamispäeval pärast jumalateenistust oli meil „õhupallievangelismi“ üritus. See tähendab, et kirjutame õhupallidele Piibli tütusi ja jagame neid tudengitele. Mõned ütlesid: „Suurepärane! Just seda tütust oli mul täna vaja.“

Babcocki ülikool on armastav perekond ning me püüame anda oma parima, et seda perekonda suurendada. Me jagame Jumala armastust nendega, kel ei ole olnud võimalust Teda tunda. Kuid me saaksime veel rohkem ära teha.

Selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetusest toetatakse meie noortele noortekeskuse ehitamist. Keskusesse on kavandatud auditoorium, kirik ja koht, kus saame lastele praktilisi oskusi õpetada.

Minu unistus on, et meil oleks noorte jutlustajate selts, kus saaks rajaleidjaid õpetada asjatundlikult ja enesekindlalt avalikult kõnelema. Mul on hea meel, et saame seda oma uues keskusel teha.

Kui mõtlen, millega meie lapsed kümne aasta pärast silmitsi seisavad, hakkab ma muretsema. Ma usun, et on väga oluline omada erilist kohta, kus õpetada neile, kuidas elada jumalakartlikku elu, ning valmistada nad ette selleks, mida tulevik toob.

Ma ei suuda väljendada, kui tänulik ma olen, et Babcocki ülikool saab selle kvartali kolmeteistkümnenda hingamispäeva annetustest osa. Aastaid on meie eesõigus olnud kuulda misjonilugusid kogu maailmas tehtavast tööst. Nii vaimustav on teada, et meie vendadel ja õdedel on võimalus kuulda meie lugu ja teada saada, et ka meie teeme oma parima, et täita Jumala suurt misjonikäsku. Tahan öelda teile: suur aitäh!

Misjoniteated

- Babcocki ülikooli noorteosakonna rajaleidjad on kogunud uue noortekeskuse jaoks raha.
- Keskusesse on kavandatud ruumid, et noorteosakond saaks korraldada üritusi ja oma vahendeid hoiustada.
- Nigeerias on suur töötuse osakaal, eriti noorte hulgas. Ülikooli presidendi Ademola Tayo sõnul ei ole piisav anda tudengitele haridus ainult ühe ameti jaoks. „Me tahame õpetada neid ka oma kätega töötama, et nad oleksid valmis end ülal pidama majanduslikest oludest sõltumatult. Uuest keskusel saab koht, kus õpetame noortele praktilisi kutseoskusi, nagu näiteks õmblemine, toiduvalmistamine ja juuste punumine. Iga tudeng õpib juurde vähemalt ühe oskuse.“

17. juuni 2017

Nigeeria

Minu väikevend

Adventnoorte osakonnal ja mul on pikk ühine ajalugu. Alustasin askeldajana ja sain järjest suurema vormi, kuni minust sai rajaleidjate viimase klassi lõpetaja.

Mina olen pastor Goa Adeniran ja ma töotan Babcocki ülikoolis tudengite arendamise osakonnas. Mitu aastat tagasi mõistsin, et meil on noorteosakonna programmile ülikoolilinnakus rohkem abilisi vaja. Olin noorteosakonna liikmeks oldud aastate jooksul nii palju saanud, et soovisin midagi tagasi anda. Panin end kirja rajaleidjate õpetajaks ja alustasin rahuldust pakkuvat tegevust – noorte elu mõjutamist Jumala armastusega.

Üks neist noortest oli rajaleidja nimega Mustapha (nimi muudetud). Ta oli umbes 15-aastane ja töötas meie pealinnas Lagosese ehitusfirmas. Üks mu sõber töötas samas kohas, nii et nägin Mustaphad sageli ja püüdsin alati temaga mõni minut vestelda.

Ühel päeval küsis keegi, kes mu noor sõber on. „See on mu vend Mustapha,“ vastasin uhkusega. Heitsin pilgu Mustapha poole, et tema reaktsiooni näha, ja poisi nägu säras.

Sellest ajast peale rääkis Mustapha kõigile, et ma olen ta vend. See tähendas tema jaoks ilmselt palju ja mul oli hea meel, et tea teadis, et ma hoolin temast.

Mustapha elus oli palju negatiivseid mõjusid ja ma püüdsin teda neist eemal hoida. Meie sõprus süvenes ja ta rääkis, et on suitsetamisest ja alkoholist sõltuvuses. Siin on tavaline arvata, et mõjuvõimas ja tugev olemiseks tuleb juua ja suitsetada.

„Need harjumused teevad sulle halba, Mustapha,“ hoiatasin ma. „Sa meeldid mulle liiga palju, ma ei taha näha sind hukkumas.“ Kinnitas talle, et tal ei ole stimulante vaja ja kasutasin näitena ennast. „Ma töotan sama kõvasti kui sina ja ma ei puuduta kunagi neid asju,“ ütlesin ma. „Ei ole midagi sellist, mida sina teed, aga mina ei suuda teha!“

Mõnikord ei olnud ma kindel, kas Mustapha mind kuulab, aga ühel päeval ütles ta, et oli joonud viimase napsu ja suitsetanud viimase sigareti. Tänasin Jumalat, et ta oli vabanenud.

Mustapha ei olnud kristlane. Ma tahtsin talle Jeesusest rääkida, kuid tahtsin seda teha õiges kontekstis. Soovisin, et see kasvaks välja ehtsast murest tema tervise, perekonna ja elukvaliteedi pärast. Soovisin sõlmida suhte, kus saaksin rääkida armastuses ja tema vajadusi täita.

Kui Mustapha isa suri, tundus, et mu väikevennast sai üle öö mees. Ta tegi pikki tööpäevi, et oma peret ülal pidada ja oli palju tõsisem. Olin uhke tema kasvava vastutustunde üle, kuid tundsin üleannetu naeratusega poisist puudust.

Palvetasin jätkuvalt Mustapha eest ja andsin oma parima, et olla järjekindel, positiivne meeseeskuju tema elus. Isa puudumisel vajas Mustapha meest, kes annaks allkirja, et ta saaks pangakonto avada ja töölepingu sõlmida. Püüdsin anda parima, et tema isa kohta täita. Õpetasin talle nii palju praktilisi oskusi, kui oskasin, et valmistada teda ette elus edu saavutamaks.

Mul ei ole olnud eesõigust Mustaphad kirikusse tuua, kuid mul on olnud rõõm talle Jeesusest rääkida. Rääkisin talle, et Kristus armastab iga inimest, kes on kunagi elanud, ja et Ta suri kõigi eest. „Kas tead, väikevend?“ küsisin ma. „See kõik käib ka sinu kohta.“

Mustapah vaikis hetke, seejärel vaatas mulle otsa ja naeratas. „Kas sa saad mulle Piibli hankida, pastor?“

Selle kvartali kolmeteistkümnennda hingamispäeva annetest toetatakse mitmeotstarbelise hoone ehitamist meie linnaku noorteosakonna paljudele liikmetele, kellel praegu ei ole kohta, kus käia jumalateenistustel ja koosolekutel ning üritusi korraldada.

Meie noorteosakonnal on oluline osa, et aidata meil jagada evangeeliumi meie mittekristlastest tudengite ja linnas elavate naabritega, kes ei tea, et Jeesus armastab neid. Uues noortekeskuses saab neid misjonitööks ja teenimiseks välja õpetada. Palun annetage selle kvartali kolmeteistkümnenndal hingamispäeval heldelt. Aitäh teile!

Misjonikiri

Ilusat hingamispäeva teile, koguduse perekond! Mina olen pastor Elijah Adewumi ja ma olen noorte kogukonnamisjoni juht. Kogukonnamisjon on meie noorteosakonna oluline osa. Meie noored on võtnud endale ülesande täita meie kogukonna inimeste vajadusi terviklikus teenimises ja Jeesuse-sarnases kaastundes. Nad osalevad tervisehariduses, tasuta terviskontrollis, toidu ja riiete jagamises, malaaria ennetamise programmides, tänavate koristamisel, haiglas haigete külastamises, evangeeliumi kuulutamises ja koguduse rajamises.

Kui inimeste vajadused saavad Jeesuse nimel täidetud, hakkavad paljud neist lõpuks Jeesust järgima. Kui me aitame inimesi nende vajadustes, saame neile Jeesust näidata.

Me soovime, et meie kogukond tunneks Babcocki ülikooli ja meie seitsmenda päeva adventusu positiivset mõju. Ma usun, et uus keskus aitab meie noortel paremini Jumala armastusega teiste noorteni jõuda.

24. juuni 2017

Kolmeteistkümnenenda hingamispäeva programm

Osatäitjad: üks jutustaja ja kaks lugejat

Abivahendid: Gaboni ja Nigeeria lipud (või lippude pildid), suur Aafrika või maailmakaart, kus Gabon ja Nigeeria on esile tõstetud.

Jutustaja: sellel kvartalil on meie misjonikeskmes Kesk-Aafrika läänedivisjon ja eriliselt Gabon ja Nigeeria.

Täna kuuleme veel üht lugu Nigeeriast. Seda jutustab poiss nimega Joshua, kes kuulis Jeesusest alles hiljuti.

Esimene lugeja: „Kust sa seda kuulsid?“ küsisin oma sõbralt Giftilt, kui ta lõpetas hämmastava loo Joosepist ja tema vendadest.

„See on Piiblis,“ vastas ta naeratades. „ja kui sina, Joshua, tuled minuga koos meie adventnoorte üritustele, siis saad ka sina neid kuulda.“

Gift elas Babcocki ülikooli linnakus, minu kodu lähedal. Ma imetlesin tema teadmisi Piiblist ja tahtsin ka ise sellest rohkem teada saada.

Teine lugeja: „Mõne päeva pärast algab meil vaheaja piiblikool,“ ütles Gift. „Tule ka sinna.“

Olin mõnede adventlastega nende pühapäevasel treeningul jalgpalli mänginud ja nad meeldisid mulle. Nad alustasid iga mängu palve ja lühikese pühendushetkega ning nad olid väljakul üksteise vastu sõbralikud.

Ma palvetasin sellepärast, kas peaksin vaheaja piiblikooli minema, ja tundsin, et Jumal soovib, et läheksin sinna. Esimesel koosolekul leidsin, et Giftil oli õigus. Ma mitte üksnes ei kuulnud palju lugusid Piiblist, vaid õppisin ka laule Jumalast, meisterdasin ja sain sõpru. Mis kõige parem, ma sain teada, et Jeesus armastab mind.

Esimene lugeja: vaheaja piiblikooli lõpus otsustasin, et tahan seitsmenda päeva adventistiks saada. Aasta tagasi mind ristiti ja nüüd tahan jagada oma usku, just nagu Gift jagas oma usku minuga. Ma tahan, et inimesed teaksid hingamispäevast ja Jeesuse peatsest tagasitulekust.

Sel aastal kutsusin vaheaja piiblikooli oma sõbra Favouri ja ta käis igal koosolekul. Talle meeldisid väga piiblilood, meisterdamine ja mängud. Ta ei teadnud enne Jeesusest kuigipalju, aga nüüd teab ta, et Jeesus armastab teda ja hoolitseb tema eest.

Teine lugeja: suurem osa sõpru kritiseerivad mind sellepärast, et minust sai seitsmenda päev adventist. See teeb haiget. Nad ei taha, et ma neile Jeesusest räägiks, nii püüan Temast tunnistada oma iseloomu ja tegudega, näiteks olen alati rõõmsameelne. Kuid mitte kõik ei ole vaenulikud. Mõned noored, kellele olen Jeesusest rääkinud, kavatsevad kirikusse tulla ja see rõõmustab mind.

Esimene lugeja: noorteosakonna tööga ühinemine on minu iseloomu positiivselt muutnud. Nüüd tahan aidata oma kogukonna inimesi, eriti eakamaid. Mulle meeldib nende eest kotte kanda, neid sõbralikult tervitada ja lugupidamist üles näidata.

Vaheaja piiblikool muutis mu elu. Ma olin nii õnnelik, kui sain teada, et Jeesus armastab mind! Olen alati oma koormaid ise, oma jõuga kandnud. Aga nüüd, mil ma tean, et Jeesus hoolib minust, olen neist koormaist vaba. Jeesus vabastas mu!

Teine lugeja: selle kvartali kolmeteistkümnenenda hingamispäeva annetustest toetatakse Babcocki ülikooli juurde mitmeotstarbelise keskuse ehitamist adventnoorte jaoks, kellel praegu ei ole kohta, kus pidada jumalateenistusi või korraldada

noorteüritusi. Keskus aitab noortel vaimulikult kasvada ja arendada võimeid, mille abil jõuda Jeesusega inimesteni – nii nagu nad minuni jõudsid.

Jutustaja: suur tänu teile tänase helde annetuse eest, mis aitab noori inimesi Nigeerias ja Gabonis. Võite kindlad olla, et teie annetus muudab paljude elu igaveseks. Aitäh teile!

Kuhu minu misjoniannetused lähevad?

Kas te olete vahel iganädalast misjoniannetust andes tundnud, nagu paneksite raha „musta auku“?

Te teate, missuguseid riike ja projekte toetatakse kolmeteistkümne hingamispäeva annetustest. Aga mis saab regulaarsest misjoniannetusest, mida annate igal nädalal? Kuhu see läheb? Keda see toetab? Ja mida selle abil tehakse?

Võib-olla olete üllatunud, kui saate teada, et teie iganädalane misjoniannetus aitab toetada rohkem kui tuhandet misjonäri kogu maailmas. Tegelikult läheb 70 protsenti iganädalastest misjoniannetustest igal kvartalil välismisjonäride ja koguduse rahvusvahelise töö toetamiseks. Sihtannetused peakonverentsist maailmakoguduse divisjonidele, Lähis-Ida ja Põhja-Aafrika unioonile ja Iisraeli misjonipõllule aitab neis piirkondades misjonitööd alustada ja edasi viia.

Ülejäänud rahast aidatakse mitmesuguseid institutsioone ja agenteure, mis teenivad maailmakogudust. Näiteks toetatakse sellega Loma Linda ülikooli meditsiinilist misjonitööd, evangeeliumi kuulutamist adventmaailmaraadios ja ADRA humanitaartenistust.

Viimastel aastatel on miljonid inimesed maailma keerulistest paikadest leidnud pääste Jeesuses ja ühinenud seitsmenda päeva adventkogudusega. Uutesse piirkondadesse on rajatud tuhandeid uusi kogudusi. Aga kuidas nende vastpöördujate eest pärast ristimist hoolitsetakse? Kust nad saavad raha, vahendeid ja programme, mis kinnitaksid nende uut usku ja aitaksid jüngritena kasvada? Kuidas saavad nad jätkuvad pastoraalset hoolekannet? Teie misjoniannetused aitavad kogu maailmas tööd toetada ja edasi viia.

Kui soovite olla ühenduses adventmisjoni põnevate lugudega kogu maailmast, külastage veebilehte <https://www.adventistmission.org/>. Ja aitäh veel kord teie palvete ja rahalise panuse eest adventmisjonitöösse. Teie tegevus on oluline.

Edaspidised kolmeteistkümne hingamispäeva projektid

Järgmisel kvartalil on tähelepanu keskmes Lõuna-Aasia divisjon. Kõik erilised projektid on Indias: evangeelne õppekeskus Telanganas, tüdrukute ühiselamu adventinternaatkoolile Dimapuris Nagalandi osariigis, tüdrukute ühiselamu Jamesi keskkoolile Chennais ning klassiruumid adventkeskkoolis Hathkanangles Maharashtra osariigis.

Teie annetused töös

2015. aasta esimesel kvartalil sai kolmeteistkümne hingamispäeva annetustest osa Põhja-Ameerika divisjon ning sellest toetati USAs Alaskal Dillinghami lähedal asuva seitsmenda päeva adventistide misjonilaagritele duširuumide ja tualettidega hoone ehitamist. Aitäh teile!